

mener, kort sagt, at denne Lov er paa gode Veje til at vinde Landbefolkningens Tillid, og at Landbefolkningen ugerne vil se den forsvinde uden at blive erstattet af noget nyt.

Efter Professor Munch-Petersens Statistik er der aarlig behandlet omkring 2,000 Voldgiftssager i Landets 128 Retskredse, og omtrent $\frac{3}{4}$ af Sagerne ere blevne afgjorte ved Forlig, oftest i det første Møde. Dette turde dog være et Bevis for, at disse Domstole have opfyldt deres Hovedbestemmelse, have løst den Opgave, som efter min Mening er den vigtigste, at faa Sagerne afgjorte ved Forlig uden Kendelse. Om disse Domstole har Professor Munch-Petersen, der jo er Jurist, erklæret, at der derved, at det juridiske Element ikke behøver at være repræsenteret i Retten, mangler den Faktor, som alene kan sikre de Retfærdshensyn, som ingen Retspleje bør være foruden, og den højtærede Justitsminister, som jo ogsaa er Jurist, udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at meget talte for at indføre en retskyndig Formand ved Voldgiftsdomstolene allerede i første Instans, og at han — den højtærede Justitsminister — har været betænkelig ved at opgive denne Tanke. Jeg tror, vi skulle være den højtærede Justitsminister taknemmelig for, at han ikke har fastholdt denne Tanke. Selvfølgelig kan det i mange Tilfælde være heldigt, at der sidder en Jurist blandt Voldgiftsmændene, men jeg tror ikke, at han vil være paa sin Plads som Formand for Voldgiftsretten, fordi en Jurist dog som Regel mangler Kendskab til Sygdomme og Fejl hos Husdyrene og derfor ikke kan optræde med den Autoritet, som kræves af den Mand, der skal mægle og om gør ligt skaffe Forlig til Veje.

Med Hensyn til de foreslaaede Ændringer anser jeg det for en betydelig Vinding, at det i § 5 bestemmes, at Parterne skulle møde personligt til Forligsprøve hos Formanden, medmindre vedkommende Part ikke blot bor udenfor vedkommende Retskreds, mentillige 25 km borte fra det Sted, hvor Retsmødet holdes. Som jeg før sagde, anser jeg det for det væsentlige ved Loven, at der saa vidt muligt skaffes Forlig, og erfaringsmæssig er det jo saaledes, at

Forlig vanskelig opnaas, dersom Parterne møde ved Fuldmægtig. Maa jeg i Parentes bemærke, at jeg desværre ofte har været nødt til at anke over Sproget i de Lovforslag, som komme frem her i Tinget. Jeg maa desværre ogsaa anke over dette Lovforslags Sprog. For at nævne et Eksempel: Der staar i § 5, 2det Stykke: „Til det første Møde skulle Parterne, medmindre de have lovligt Forfald, i hvilket Tilfælde vedkommende Part kan lade møde ved en anden fuldmyndig og uberygtet Person, der er forsynet med tilstrækkelig Fuldmagt, give personligt Møde“. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke vilde anse det for et smukkere Sprog, dersom denne Sætning kom til at lyde saaledes: „Til det første Møde skulle Parterne give personligt Møde, medmindre de have lovligt Forfald“ o. s. v. Jeg kan ikke se nogen anden Grund til at affatte det i dette knudrede Sprog end den, at man vil gøre det sværere.

Ligeledes finder jeg det heldigt, at der oprettes en Appeldomstol. Imidlertid skulle Tvistighederne kun under særlige Omstændigheder kunne indankes for denne staaende Voldgiftsdomstol; de af Voldgiftsretten afsagte Kendelser skulle som Regel ikke kunne paaankes. Jeg kunde ønske, at der i Stedet for det noget svævende Udtryk, „særlige Omstændigheder“, blev fastsat i Loven, under hvilke Omstændigheder man har Ret til at faa en Sag paa kendt ved Overinstansen. Ifølge Lovforslaget er det Overøvrigheden, der skal skønne, om der er Grund til at bevilge, at en Kendelse af Voldgiftsretten kommer til Prøvelse af Overinstansen. Jeg kan godt indse, at det ikke vilde være rigtigt at tillade Appel af enhver Kendelse, idet Loven derved vilde miste et af sine største Fortrin, nemlig den hurtige og billige Afgørelse. Men jeg mener dog, at der under visse Forhold burde aabnes Adgang til Appel, at man skulde have Ret til at faa Sagen paa kendt af den staaende Voldgiftsdomstol f. Eks. i disse tre Tilfælde: For det første, naar der paa det samme Grundlag er afsagt indbyrdes afvigende Kendelser, for det andet, dersom der er afgivet falsk Forklaring for Voldgiftsretten, og for det tredje, dersom Sagen drejer sig om større Beløb; man har nævnt et